

Moudrá sova

Osecký zpravodaj č. 9, 7. 4. 2021

Sova slaví druhé narozeniny

Vážení čtenáři,

musím vám říci, že ta naše sova je pěkně panovačná a marnivá. Když se před dvěma lety mihl u Hájků stín křídel a ona za mnou poprvé přiletěla, netušila jsem ještě, co mě čeká. Tehdy mi mezi řečí oznámila, že by bylo žádoucí sednout ke stolu a sepsat všechno, co se u nás děje. V duchu jsem si ťukala na čelo a říkala si, o čem mám podle ní asi tak psát. Jedním dechem dodala, že ona není uzpůsobená k tomu, aby mohla držet pero, natož aby něco ťukala do klávesnice. Sice má brka přímo výstavní, ale ta si přece nemůže ušpinit. Když jsem se ohradila s tím, že mi nebude poroučet nějaká sova obecná, nadmula se pýchou. Že prý není žádná sova obecná, ale obecní a jako takové se jí musí prokazovat patřičná úcta. Dopadlo to tak, že zatímco ona si čechrá peří, já píši. A vůbec jí nevadí, že dva týdny před každou „uzávěrkou“ je doma sporák studený a koště s vysavačem odevzdaně čekají v koutě. Abych splnila všechna její přání, oslovuji také vás. Vy mě vítáte ve svých domovech, hledáte staré fotografie, vzpomínáte, jak to tehdy bylo, odpovídáte na mé všetečné otázky, skládáte básně a vybíráte osvědčené rodinné recepty. Vřele vám děkuji za vaše příspěvky. Za ty, které vymýšlíte vy sami nebo píšete na mé přání.

Když jsem šla nedávno na procházku s dětmi, pan Eduard Matoušek na mě ze zahrady volal: „Lucinko, ta vaše sovička, to je tak dobrá věc. To je, jako když jsme chodili na hrátky.“ Tehdy jsem se podívala nad hlavu, kde mávala křídly ta moje opeřená kamarádka a spiklenecky na ní mrkla.

Lucie Mrkvičková, editorka

Obec informuje

Sčítání lidu 2021

Do akce, kterou organizuje, řídí a koordinuje Český statistický úřad, má povinnost zapojit se každá osoba kromě cizinců, kteří jsou v České republice na dobu kratší než 90 dnů. Sčítání začalo o půlnoci z 26.3. na 27.3.2021 a v tuto chvíli probíhá online prostřednictvím elektronického formuláře na webu www.scitani.cz nebo v mobilní aplikaci. Kdo se nezapojí v této fázi, má zákonnou povinnost vyplnit a odevzdat listinný formulář, a to v době od 17. dubna do 11. května 2021. Jejich distribuci zajišťují sčítací komisaři a bude probíhat podobně jako doručování doporučených zásilek, samozřejmě za dodržení epidemiologických opatření. V případě potřeby je pro občany zřízena infolinka 840 30 40 50, na které budou zodpovězeny veškeré dotazy. Vyplněné listinné formuláře bude možné bezplatně odeslat v předtištěné obálce poštou nebo odevzdat na kontaktních místech ČP.

Změna textové části územního plánu

V měsíci březnu byl dokončen proces změny textové části územního plánu. Ta spočívá ve zrušení regulativu zastavitelnosti pozemků ve všech stávajících i zastavitelných plochách pro bydlení. Dosud bylo možné zastavět jen 25% celkové výměry pozemku, nyní je tato plocha neomezená.

Chystá se obecní znak a prapor

Obecní zastupitelstvo diskutovalo o možnosti pořízení znaku a praporu, které by graficky vystihly charakter naší obce, již před časem. Na březnovém zastupitelstvu bylo předloženo několik

konkrétních návrhů. Zastupitelé vybrali tři z nich a konečné rozhodnutí bude na vás, na občanech. V průběhu následujících týdnů obdrží každá domácnost leták s vyobrazenými návrhy a každý člen domácnosti bude moci vybrat ten, který ho osloví nejvíce. Za účelem sběru hlasovacích ústřížků bude v každé vesnici umístěna plastová obálka. Všem předem děkujeme za spolupráci.

První dvě dotace na zřízení domácích ČOV vyplaceny

Jak jsme již informovali v minulých vydáních, obecní zastupitelstvo rozhodlo, že bude poskytovat dotace obyvatelům, kteří si zřídí zařízení odpovídající novým nárokům na zacházení s odpadními vodami. Na obecní úřad dorazily v minulých týdnech dvě žádosti o vyplacení této dotace. Protože oba žadatelé splnili všechny podmínky, které byly stanoveny a předložili veškerou potřebnou dokumentaci, dotace jim byly proplaceny. V obou případech se jednalo o žadatele s trvalým místem pobytu v katastru našich obcí, a tak dosáhli na příspěvek ve výši 50 % uznatelných nákladů na zařízení, včetně příslušenství nutného k jeho provozu. Při lednovém jednání zastupitelstva byla ustanovena hodnotící komise, která je ve složení Jitka Brejchová, Mgr. Lucie Mrkvičková, Bc. Luboš Smolík a Jiří Kahovec Dis.

Ing. Karel Hoch odstoupil z funkce předsedy i člena kontrolního výboru

V průběhu konání lednového zasedání zastupitelstva vystoupil Ing. Karel Hoch s prohlášením, že s platností od 31. ledna tohoto roku rezignuje na pozici předsedy kontrolního výboru a zároveň již nechce setrvat ani jako jeho člen. Novým předsedou navrhl ustanovit pana Jiřího Kahovce. Zastupitelé s jeho návrhem souhlasili a pověřili Jiřího Kahovce návrhem třetího člena výboru. O měsíc později odsouhlasili zvolení třetím členem komise navrženého pana Jiřího Kahovce staršího. Kontrolní výbor je nyní ve složení Jiří Kahovec ml., Václav Pelcner a Jiří Kahovec st.

Tělovýchovná jednota Osek žádala o svolení připojit se na obecní síť

Na pozemku patřící tělovýchovné jednotě Osek v areálu fotbalového hřiště vznikne venkovní občerstvovací zařízení s přístřeškem. Při únorovém jednání zastupitelstva členové jednali o žádosti o napojení na obecní kanalizaci, vodovod a rozvaděč elektrické energie. Žádost byla odsouhlasena, TJ Osek si pro odběr vody a elektrické energie pořídí samostatné měřiče.

Hnízdo kontejnerů umístěné poblíž pohostinství bude přesunuto

Zastupitelé se shodli na tom, že kontejnery, které se v současné době nacházejí u zídky poblíž pohostinství u vjezdu do bývalého areálu JZD, budou přemístěny. Pro tyto účely bylo vybráno nové místo, a sice prostranství u čističky odpadních vod a hasičské zbrojnice. V následujících týdnech budou probíhat práce na zpevnění podloží a všechny kontejnery budou následně přesunuty. Druhé hnízdo kontejnerů zůstane u dětského hřiště v Oseku II.

Na výstavbu nového chodníku v části Osek II bude podána žádost o dotaci

Na konci měsíce března byly dokončeny práce na projektové dokumentaci a stanovení rozpočtu na výstavbu chodníku v nové zástavbě v části Osek II. Protože v lednu vydal Jihočeský kraj informaci o tom, že byl nově zřízen Krizový investiční fond na podporu obcí, ze kterého budou moci být poskytovány finanční prostředky na větší investiční akce, zastupitelé rozhodli, že se naše obec pokusí získat finanční podporu ve výši 50% celkových nákladů právě z tohoto zdroje. V měsíci dubnu bude žádost o dotaci na výstavbu podána.

Co viděla Sova z výšky

Nákaza ptačí chřipkou s ohniskem v Rojicích měla vliv i na nás

V důsledku odhalení výskytu ptačí chřipky v Rojicích u Radomyšle bylo 26. února vydáno nařízení Státní veterinární správy o mimořádném nařízení k zamezení šíření této nebezpečné nákazy. Obec Malá Turná byla zařazena do ochranného pásma, naše ostatní vesnice do pásma dozoru. Následující den proběhlo fyzicky sčítání drůbeže a jiných ptáků v drobnochovu. Starostka Jitka Brejchová s Martinou Flanderovou navštívily deset chovatelů v Malé Turné, u kterých zaevidovaly celkem 150 kusů drůbeže hrabavé, čtyři kusy drůbeže ostatní a dvanáct holubů. Devátý březnový den odebrali zaměstnanci Státní veterinární správy kontrolní vzorky. Celkem jich bylo 79 a odebrány byly na šesti různých místech. Protože všechny vzorky byly negativní, byla Malá Turná 19. března přeřazena do pásma dozoru. Veškerá ochranná a zdlavací opatření byla zrušena ke dni 29. března.

Václav a Božena Kovářovi z Oseka jsou manželé již 65 let

Výročí svého významného dne si připomněli 4. února. Svatby tehdy musely být dvě – civilní a církevní. Civilní obřad se konal v obřadní síni jemnické školy a vedl ho pan Pítra. Ten církevní se odehrál v radomyšlském kostele. Manželé

Kovářovi vychovali dva syny, Václava a Zdeňka, radost jim dělají tři vnoučata Václav, Hana a Monika a nyní se těší ze šesti pravnoučat - Veroniky, Václava, Matyáše, Kristiana, Karin a Adama. Pan Kovář na konci března oslavil 89. narozeniny, jeho ženě Boženě je 86 let. Rádi se zúčastňují aktivit v obci a jsou plni životního elánu. Obecní úřad i členové zastupitelstva jim přejí pevné zdraví do dalších let.

V Radomyšli byla otevřena nová gynekologicko-porodnická ambulance

Od března vítá Mudr. Barbora Karvanová Čabrádková ve své ordinaci na Maltézském náměstí nové pacientky. Původním lékařem této ordinace byl Mudr. Jaromír Topínka ve Strakonici, který odešel do penze. Klientela nové ordinace sestává z původních pacientek, ale srdečně vítány jsou i nové zájemkyně o využití lékařských služeb. Těch nabízí mladá usměvavá lékařka dostatek – preventivní gynekologické prohlídky, antikoncepční poradnu, ambulantní péči v těhotenství, diagnostiku a léčbu neplodnosti a další. Více informací naleznete na stránkách www.gynradomysl.cz.

Radomyšlská základní škola bude mít nové vedení

V červenci vystřídá v ředitelském křesle Mgr. Jiřího Pešla jeden z kandidátů, kteří do konce března poslali svůj životopis a zúčastní se výběrového řízení. Jiří Pešl končí po více než dvacetiletém působení v čele školy. Svou ředitelskou kariéru se rozhodl ukončit v listopadu loňského roku po vzájemné dohodě se starostou Ing. Lubošem Peterkou, do jehož pravomoce škola spadá. K tomuto rozhodnutí jej pravděpodobně dovedly okolnosti přečerpání dotace na vybavení nové laboratoře pro přírodovědné obory o více než třetinu, o čemž nebyl úřad městyse předem informován. V příštím školním roce budou s největší pravděpodobností otevřeny dvě třídy prvňáčků. Předškoláků navštěvujících MŠ Radomyšl je totiž 41.

Příběhy skryté pod rouškou – rok poté

Příběh první – Bojovnice v bílém

MUDr. Jana Andrlíková

S Janou Andrlíkovou, lékařkou působící na plicním oddělení strakonické nemocnice z Oseka, jsme se před rokem rozloučili ve chvíli, kdy se na jejím oddělení objevil první pacient s onemocněním covid-19. Ani ona tehdy nemohla tušit, s jakou silou nákaza vtrhne do dveří nemocnic všech koutů světa i do životů každého z nás. Jak vypadala práce její i jejích kolegů v jednotlivých vlnách epidemie a lze vůbec alespoň na chvíli na pacienty zapomenout?

„Covid pro nás byl na jaře velkou neznámou, ke které jsme měli respekt. Já i moji kolegové jsme měli strach z toho, co nás čeká a určitě také z nákazy. Vše bylo pro všechny nové, nikdo si nebyl jistý, co správně dělat, ani co bude. Nemocnice ale reagovala na aktuální situaci a naše podněty, čímž se vše rychle vyvíjelo za pochodu. Na jaře nebylo zřízeno vyložené covidové oddělení, ale u nás na plicním kromě negativních pacientů byli i ti „podezřelí“. Museli ležet sami na pokoji a my jsme k nim přistupovali jako k infekčním. Když pak měli negativní test, mohli z izolace, a když byli pozitivní, převáželi jsme je na infekci do Českých Budějovic.

Podzimní vlna byla nesrovnatelně horší nežli ta jarní. Od října jsme přestali s odvážením pozitivních pacientů a začali jsme je léčit u nás. Covidové oddělení bylo nejprve u nás na plicním, pak se přidala 3. Chirurgická stanice, neurologie, gynekologie a nakonec 2. Chirurgická stanice. Covidová lůžka jsou samozřejmě také na ARO, interní, chirurgické JIP a ODN. Zkrátka skoro všude – minulý týden (konec března) byl nejhorší, to jsme měli v nemocnici asi 110 pozitivních pacientů. Standartní lůžka byla k dispozici vždy, ale na ARO a JIP pořád bývá plno.

Covid je onemocnění nevyzpytatelné. Většinou se stav pacientů pozvolna zlepší, ale průběh bývá i nepředvídatelný – jak ve smyslu nečekaného zhoršení, tak i zlepšení. Ležel u mě například starý pán s těžkým zánětem plic, který měl špatné prokysličení i přes podávání vysokého průtoku kyslíku. Přeložili jsme ho na ARO, ale on tam být nechtěl, podepsal revers a nechal se převézt zpět k nám. Byl na tom opravdu špatně, zavolal si i kněze. Po několika dnech se ale vylepšil a nakonec sám po svých odkráčel domů.

Já osobně jsem se nikdy nedostala do situace, ve které bych si řekla: „Teď je to opravdu špatné a nevím, jak dál“. Spíše jsem měla obavy, jak to zvládnou kolegové z intenzivní péče. Je nutné občas alespoň trochu relaxovat. Určitě si užíváme pauzu na oběd, kdy na chvíli vypneme, ale i na oddělení se zasmějeme s kolegy a někdy i s pacienty. Doma jsem se také snažila vždy načerpat energii. Jak už jsem říkala vloni na jaře, pustila jsem se do šití. Nejprve roušek, pak i oblečení. Zatím se mi ale nepodařilo vytvořit něco, co by se dalo nosit. Asi spíš začnu relaxovat na zahradě.

Covid jsem prodělala i já sama. To jsem ale zjistila až z pozitivních protilátek. Jak už jsem zmínila, nejhorší situace byla minulý týden, ale teď už nápor polevuje. Spíše se začíná zhoršovat situace v ambulancích, kde přibývá postcovidových pacientů. V těžkých časech v nemocnici pomáhali vojáci, studenti i dobrovolníci – vlastně pomáhají pořád. Pacienti špatně nesou skutečnost, že za nimi nemohou přijít jejich nejbližší. Hlavně těm starším se stýská, ti mladší to díky sociálním sítím zvládají docela dobře. Pokud vím, že by někomu návštěva pomohla, mohu ji povolit.

A jak to vypadá u nás? Děti jsou stále doma. Určitě by raději chodily do školy, kamarádi už jim chybí. A co chybí mě? Nevím, jestli to není povrchní, ale nejvíce mi nyní chybí návštěva u kadeřnice. Situace bude postupem času určitě lepší, ale covidu už se nezbavíme.“

Příběh druhý: Maturantka – nematurantka

Iva Klímová

Iva Klímová z Oseka v loňském dubnovém vydání zpravodaje vyprávěla o svých pocitech maturantky, která neví, zda si bude moci vychutnat svůj velký večer v elegantní róbě – maturitní ples. Nejistotu pociťovala také proto, že nebylo jasné ani to, jakým způsobem bude skládat maturitní zkoušku. Hudebnice, která je nyní ochuzena o veřejná vystoupení i setkání s přáteli, vypráví o tom, jak to všechno vlastně

dopadlo. Znepokojuje ji nejistá budoucnost její branže nebo si to zatím příliš nepřipouští?

„Maturitní ples jsme ještě jednou odložili na září, ale ani tehdy ho nebylo možné uskutečnit. Takže jsem maturitní ples neměla. Polovina třídy se sešla v klubu v Českých Budějovicích, ale jinak jsme to už nechťeli ani řešit.

Samotná příprava na maturitu pro mě nebyla lehká. Obzvláště když vláda vypouštěla ven tolik informací, které druhý den zase popřela. Samozřejmě to byla pro všechny nová situace, nikdo nevěděl, co se děje. Bylo těžké si udržet motivaci, ale když člověk musí, tak se prostě přemůže a zvládne to. S přípravou mi pomáhali učitelé, alespoň tedy zpětnou vazbou přes mail a hovory přes Skype. Jinak to bylo na mně. Hra na nástroj se online samozřejmě vyučuje špatně, ale měla jsem výhodu v tom, že jsem všechny povinné skladby na maturitu uměla už v únoru a měla jsem s nimi i několik koncertů. Maturitu jsem úspěšně složila. Měla ovšem zpoždění, na konci května byly didaktické testy a zkouška z hlavního oboru a na začátku června ústní zkoušky. Nejlehčí předmět byl pro mě hlavní obor. Za nejtěžší považuji didaktické testy z českého jazyka, spousta lidí na nich vyhořelo.

A co po maturitě? Rozhodla jsem se pokračovat do pátého ročníku, jelikož naše škola poskytuje i vyšší odborné vzdělávání, pátý a šestý ročník zakončen absolventskými zkouškami a titulem Dis. za jménem. Momentálně se připravuji na přijímací zkoušky na ostravskou univerzitu, které jsou na začátku dubna. Měla jsem v hlavě také univerzitu v Brně (JAMU), ale hlavní důvod, proč zrovna Ostrava, je profesor. A protože jsou studenti tohoto profesora známí jako dobří hudebníci a on sám studoval i v zahraničí a je výborný flétnista, rozhodla jsem se pro Ostravu a jsem s ním v kontaktu už od ledna tohoto roku. V mém rozhodnutí mě rodiče plně podporují. A jak je to se zlepšováním hry na dálku? Je to podobné jako minulý rok, takže mě to ani moc nepřekvapilo, a zvládám to asi i lépe. Z talentové zkoušky mám trochu obavy, na druhou stranu, v pátém ročníku by už měl člověk umět nějak hrát a je to takové spíše samostudium. Ale hodiny mi samozřejmě chybí. Na dálku to jde hodně těžko. Online hodiny přes Skype k ničemu nejsou a nahrávky na mobilu zkreslují dynamiku hraní.

Určitě mi chybí přátelé a celkově kulturní život, ale nic s tím neudělám. Musím prostě jen čekat a dodržovat vládní opatření, která tedy občas moc nedávají smysl. Před rokem jsme doma se sestrou měly „ponorku“, ale teď jsme možná i rády, že jsme doma spolu a ne samy. Těším se, až zase uvidím přátele a až budu moci hrát na

koncertech, protože to je ten důvod, proč dělám hudbu. Ta mi určitě pomáhá odreagovat se, ale ne ta hudba, kterou hrají, tudíž klasická. Poslouchám jiný žánr hudby. Doufám, že dostuduji univerzitu, ráda bych potom někam do zahraničí. Třeba jen na půl roku, jestli to bude možné. I to dá člověku mnoho. Měla jsem sen, že se budu živit hraním v orchestrech a zároveň mít své sólo koncerty. Vzhledem k tomu, že je teď vše zavřené, nevím, co bude a radši nic dopředu neplánuji.“

Příběh třetí: Jak jsme museli zavřít brány

Mgr. Jan Hájek, ředitel DOZP

Ředitel DOZP Mgr. Jan Hájek byl před rokem optimistický. Na jaře ještě kovové brány strážící vchod do zámku sveřepě odolávaly. Na podzim již vir zastavit nedokázaly a ten si našel cestu ke klientům i zaměstnancům. Zakořenil tam a vyprovodit ho ven se zdá být úkolem nelehkým. Jak situaci vnímají klienti? Co jim i jemu samému chybí nejvíce?

„Situace se zhoršila na podzim loňského roku, během měsíce října. Tehdy se objevil v našem Domově první případ onemocnění Covid-19. V typu zařízení jako je i náš Domov, je celkem obtížné „úplně“ izolovat nemocné od ostatních. Klienti na odděleních byli průběžně testováni a následně rozděleni do pokojů podle toho, zda byli zdraví nebo pozitivní. Byly vytvořeny „čisté“ a „špinavé“ zóny, tak jako v nemocnicích. Zaměstnanci potom samozřejmě také fungovali jako na nemocničních covidových odděleních. Byly jim poskytnuty veškeré ochranné pomůcky – jednorázové obleky, respirátory, štíty, návleky na nohy, rukavice atd. Musíme zaklepat, personálně jsme situaci zvládli. V Domově byli na výpomoc dva dobrovolníci a chtěl bych poděkovat všem zaměstnancům za jejich ochotu a nasazení. Bez toho bychom to nezvládli.

V průběhu podzimu nás bohužel navždy opustilo několik klientů. Nikdy jsme se však neocitli ve zcela bezvýchodné situaci. Když jsou vaši nejbližší spolupracovníci velmi kvalitní a panuje mezi vámi naprostá důvěra, tak se do takové

situace nemůžete dostat. Také z toho důvodu jsem nemusel dělat zásadní nebo složitá rozhodnutí. Jak jsem již řekl, pokud panuje vzájemná důvěra, otevřenost mezi nejbližšími pracovníky a ostatními zaměstnanci a hlavně všichni „táhnou za jeden provaz“, do krizové situace se moc nedostanete.

Jak těžké je pro mě po práci relaxovat? No...musíte mít doma dřevo, které je třeba uklidit. V současné době máme v karanténě jedno oddělení. Klientům se daří dobře. Myslím, že po tak dlouhé době pandemie našim klientům nejvíce chybí obyčejný kontakt se všemi spolubydlícími v Domově, se svými kamarády, zaměstnanci...a samozřejmě kontakt s rodinou. Na vánoční svátky bylo umožněno pánům navštívit své blízké, využíváme i výdobytky naší doby jako je služba WhatsApp, o kterou je velký zájem. Dále mají klienti možnost se s rodinou spojit telefonicky, je tady také možnost přinesení nebo poslání balíčků. Od 1. března tři naši klienti chodí opětovně do práce. Musím naše pány pochválit, tuto nelehkou dobu zvládají celkem dobře.

I u nás již proběhlo očkování klientů a zaměstnanců. Myslím, že to napomáhá ke zlepšení situace. Já sám jsem onemocnění neprodělal. V současné době mi chybí denní návštěvy klientů v kanceláři. Těším se, až uslyším jejich hlasy, hádání či odborné diskuze na různá témata venku – když bude „plný dvůr klientů“. Těšíme se, až nastane „normální“ doba, až budeme moci všichni najednou ven a nadechnout se. Udělat si pěkné společné odpoledne, společnou akci. Těšíme se, až pánové opět půjdou do práce, až nebudeme muset mít tolik obav o zdraví našich klientů, i nás všech. Prostě se těšíme na obyčejný život.“

Hospodaření obce za kalendářní rok 2020

Obec Osek měla schválený přebytkový rozpočet. Příjmy 11 784 800,- Kč a výdaje 10 957 060,- Kč. Skutečnost k 31. 12. 2020 co se příjmů týká 15 103 155,43 Kč, ve výdajích se jedná o částku 10 734 804,92 Kč.

Finanční prostředky na účtech k 31. 12. 2019 činily 10 965 566,13 Kč a k 31. 12. 2020 činily 15 101 737,62 Kč.

Obec Osek má v současné době jeden úvěr, který bude splacený 20. 8. 2022

Bylo provedeno celkem 17 rozpočtových opatření.

Obec čerpala dotace:

Z Programu obnova venkova Jihočeského kraje čerpáno částkou 290 000,- Kč na veřejné osvětlení.

Neinvestiční dotace ze státního rozpočtu na zabezpečení výdajů spojených s konáním voleb do 1/3 Senátu PČR a do zastupitelstva kraje 47 000,- Kč.

Z Ministerstva zemědělství obec získala finanční příspěvek na zmírnění dopadů kůrovcevé kalamity ve výši 71 996,- Kč.

Další finanční příspěvek ve stejném znění byl vypsán pro rok 2019, ale s jinou sazbou pro celý rok. Žádost o kompenzaci újmy zisku za dřevní hmotu podal OÚ Osek 20. 8. 2020. Dotace měla být připsána na konci roku, ale ve skutečnosti přišla na účet až 5. 2. 2021 ve výši 34 716,- Kč.

Stavby obce v roce 2020

Altán DPS v Oseku	134 511,- Kč vč. DPH
Herní prvky	502 157,- Kč vč. DPH
Pergola v Petrovicích	125 051,- Kč vč. DPH

Rekonstrukce veřejného osvětlení Petrovice	483 727,- Kč vč. DPH
--	----------------------

Opravy a udržování obce v roce 2020 nad 40 000,- Kč

Plynový kotel sportovní hala	79 303,- Kč vč. DPH
Kotel č.2 sportovní hala	71 523,- Kč vč. DPH
Oprava venkovního soc. zázemí v areálu TJ	228 740,- Kč vč. DPH

Ing. Eva Barborková a Jana Moulíková

Příjmy a výdaje v odpadovém hospodářství za rok 2020

Výdaje

Komunální netříděný odpad	108,080 t	275 946,- Kč
Sběrný den – velký kontejner	15,436 t	96 952,- Kč
Tříděný odpad – papír	13,283 t	91 798,- Kč
- plast	13,742 t	94 969,- Kč
- sklo	11,029 t	76 221,- Kč
- nápoj. kartony	0,052 t	359,- Kč
- kovové obaly	2,010 t	13 889,- Kč
Pronájem kontejnerů 7 ks (ROS)		14 448,- Kč
Celkem výdaje	163,632 t	664 582,- Kč

Příjmy

Poplatky od občanů	287 374,- Kč
Odměna od spol. EKO-KOM	136 682,- Kč
Celkem příjmy	424 056,- Kč

Rozdíl 240 526,- Kč

Odevzdané použité oděvy – TextilEco a.s. 778 kg zdarma
Zpracovala Martina Flanderová

Minulý rok v našich lesích

Rok 2020 byl pro lesní pozemky Oseku opět rokem kůrovcové kalamity, ostatně jak jsme zvyklí již několik let. Lesy našich sousedů jsou na tom ještě hůře a celý lesnický sektor v ČR bojuje s tímto živlem, proto se není čemu divit. Shrnutí pracovní činnosti se eviduje celoročně v lesní hospodářské evidenci, která se jednou ročně předkládá příslušnému ORP (Strakonice). Těžba v tomto roce byla, jak jsem již zmínil, nahodilá biotická (kůrovcová) ve výši cca 115 m³. O obnově lesa jsem informoval podrobně v minulých vydáních. Jednalo se o umělou výsadbu z našich genetických zdrojů 1100 ks (sazenice a semenáčky JD a DB). Během roku se pokračovalo následnou péčí o kultury (snášení klestu 114 m³, ožínování 2x cca 2 ha, výstavba oplocení + opravy cca 200 bm, ochrana proti zvěři nátěrem repelentů 3 tis. ks). Vytěžená dřevní hmota se zpeněžila obchodem PVJ, prodejem paliva a část se použila na pořez řeziva pro vlastní účely obecního úřadu. Letos v březnu přišla od Ministerstva zemědělství ČR dotace, o kterou jsme požádali v roce 2020, na vyrovnání újmy za zpeněžení suroviny během roku 2019 v hodnotě 33 000,- Kč. Na rok 2020 ještě dotační tituly tohoto typu nebyly vypsány. Veškerá lesnická činnost probíhala a probíhá v rámci platného zákona o lesích.

Letošní rok jsme zahájili opravami stávajících oplocení a výstavbou nového oplocení JD. Během jara zalesníme opět z našich zdrojů, popřípadě koupíme sadební materiál, ale o tom budu informovat jindy.

O. Klíma OLH (odborný lesní hospodář)

Když je zahrada domovem Rady zahradnice Elišky - jaro

Zahradničení je koníček, který vás nikdy neomrzí. Nejen kvůli tomu, že se stále zdokonalujete a učíte se novým věcem, ale hlavně kvůli tomu, že žádný rok, kdy se mu budete věnovat, nebude nikdy stejný. Pokaždé se stane něco nového, co vás překvapí. Ať už mile nebo v tom horším případě nemile, ale i to je život a musí se s tím počítat.

Nyní jsme asi v jedné z nejzajímavějších a nejnáročnějších částí roku, co se péče o zahradu týče. Pomalu nám končí doba, kdy jsme se věnovali péči o ovocné stromky, které bylo ještě

před rašením třeba prostříhat. Lépe je nestříhat je úplně razantně, protože pak by stromek vyhnal mnoho výmladků a další rok by nám jeho stříh dal více práce. Lepší je krátit větve zhruba o třetinu loňských přírůstků, odstraňovat větve, co nám zahušťují korunu nebo se nám v koruně kříží. Dobré je, když větev ustříhneme nad květním pupenem (ten buclatější na větvičce) než nad listovým, protože pak se větvička nebude dál dělit. Prostřiháváme také tolik oblíbené kanadské borůvky, ze kterých odstraňujeme starší výhony. Jsou to ty, které jsou nejvíc zdřevnatělé, aby nám borůvky mohly dát víc energie do květů.

Ošetřujeme i okrasné keře jako jsou svídy, tavolníky, mochny, komule (motýlí keř), které zmladíme a ony nám pak vyženou nové výhonky, na kterých zakvetou. Ale z pustorylu nebo weigelie vystřiháváme jen přestárlé výhony, ty nesestřiháváme celé. Na jaře nestříháme keře, které nám teď kvetou jako je pravý jasmín nebo forsície (zlatý déšť), kalina vonná apod. Vůbec se nestříhají rododendrony, azalky nebo magnolie. Zde odstraňujeme větvičky, pouze pokud jsou poškozené nebo potřebujeme keř vytvarovat.

Většinu zahrádek nyní zdobí krokusy, sněženky a tulipány s narcisy, které jste zasázeli koncem léta a začátkem podzimu. Většinu s cibulek můžeme po odkvětu v zahradce nechat, ale u tulipánů a pak hlavně u hyacintů je lepší, když cibulku po odkvětu a částečném zatažení z půdy vyjmeme a uložíme někam do sucha, kde počká, než jí znovu do půdy vysadíme.

V tomto období je důležité odstranit všechny staré části trvalek, které na záhoně zůstaly přes zimu, protože už začínají rašit. Okrasné trávy už můžeme sestříhnout, nestříháme je úplně u země, ale zhruba 8 – 10 cm nad zemí podle druhu, abychom neporanili už rašící části. Ošetřujeme i růže, ze kterých jsme sundali zimní příkrývku, vystřiháme zmrzlé části a sestříhneme na 3-5 oček, aby nám pěkně zakvetly. Důležité je také všem rostlinám dodat dostatek živin, proto je přihnojíme vhodným hnojivem.

Jarní měsíce jsou nejvhodnější dobou pro vysazování nových okrasných a ovocných stromků, kterým pak musíme dopřát dostatek závlivky v letních měsících, ale i trvalek a okrasných trav, jahod a dalšího drobného ovoce nebo v létě krásně kvetoucích lilií, kal, jiřinek i gladiolů a mnoha dalších.

Pokud máme zeleninovou zahrádku, tak jí pomalu připravujeme na hlavní sezónu. Můžeme už vysévat ředkvičky, salát, mrkev nebo petržel. V současnosti je velký trend kombinovat zeleninovou zahrádku s okrasnou, a to jak

trvalkami, tak letničkami. Zkuste si mezi letničky vsadit v květnu mangold, kadeřávek nebo růžikovou kapustu. Myslím, že budete mile překvapeni.

V květnu po zmrzlých, kdy vysazujeme většinu jednoletých rostlin, můžete zkusit v současnosti velmi oblíbené letničkové směsi z přímého výsevu. Nejen, že vám rozkvetou zahradu až do zámrazu, ale můžete zvolit i směs, která bude medonosná nebo intenzivně vonící. Její výsev hravě zvládnete.

Hezké a hlavně praktické, pokud máte malou zahradu nebo na ní převažuje trávník a vy byste si chtěli přece jenom vypěstovat něco svého, ať už nějakou bylinku, rajče nebo cokoliv dalšího, je použít nádoby různých tvarů, které můžete naskládat, kde máte zrovna nevyužité místo a v případě potřeby je přestěhovat.

To je ve zkratce náznak toho, co vás v jarních měsících čeká. Myslím, že když se vše vydaří jak má, budete mít radost. Není nad to dát si mojito s vlastní mátou.

Eliška Topková, Rohozná

„Květy magnolie jsou krásné. Trocha nepořádku za tu omamnou vůni, která naplní celou zahradu, určitě stojí,“ říká Eliška.

Co vyprávěla jemnická škola

Druhá část

Doubkové jako významní mecenáši školy

Otec a syn nesoucí stejné jméno Eduard Doubek významně přispěli k chodu školy. Ten starší se velkou měrou zasloužil o výstavbu nové školní budovy a ten mladší byl štědrým mecenášem až do své smrti v roce 1912. Byl desátý květnový den roku 1882. Tehdy se ženil korunní princ Rudolf a také jemnická škola a celá vesnice se

zapojila do bujarých oslav. Nad vchodem školy byla vztyčena slavobrána, všude kolem byly rozvěšeny lampiony a prapory, pálily se bengálské ohně, děti zpívaly za doprovodu hlasité hudby a na počest manželského páru byly zasazeny dva stromky. Na památku tohoto sňatku se Eduard Doubek mladší rozhodl zřídit školní Pokladničku. Ta měla naučit děti spořivosti. Doubek se zavázal, že do ní bude každoročně přispívat 50 zlatých a děti si potom k jeho vkladu mohly navíc pravidelně ukládat libovolnou částku. Když čtrnáctileté děti školu opouštěly, byl jim jejich vklad, navíc zhodnocen podílem z Doubkových přívkladů, vyplacen na ruku. Pokladnička fungovala až do začátku světové války.

Jemničtí žáci – život, nemoc a smrt

Děti jsou bytostí překypující aktivitou a životní energií. To platí ve všech koutech světa, ve velkoměstech i nejzapadlejších vískách. Nastaly však momenty, kdy byly děti z Jemnic a okolí nuceny čelit ne příliš veselé realitě. Nemoc a smrt jim byly společníci věrnějšími než dnešním dětem. V dobách, kdy lékařské pokroky postupovaly vpřed jen po nesmělých krůčcích a očkování nebyla vůbec samozřejmostí, přicházely dětské nemoci s pravidelností a vytrvale. A tak v roce 1892 museli čelit děti i zaměstnanci školy epidemii spalniček, která trvala od října až do Vánoc. O dva roky později tato nemoc řádila ve stejnou dobu ve Velké Turné a tento fakt znemožnil docházku dětem z Malé Turné. Na konci července 1899 se několik dětí potýkalo pro změnu s dusivým křečovitým kašlem. Roku 1904 v populaci malých dětí a batolat propukla epidemie mázdřivky. Několik jich dokonce zemřelo a přesto, že se větších školních dětí tolik nedotkla, byla škola na 14 dní zavřena. O deset let později se v Petrovicích připojila epidemie tyfu a spály. Do roku 1918 se pravidelně opakoval výskyt spalniček, příušnic nebo dusivého kašle, a to pokaždé zabránilo dětem ve školní docházce na různě dlouhou dobu.

Mezi léty 1867 až 1899 zemřelo celkem 25 dětí z našich obcí ve školním věku. Školní kronika je v této záležitosti na informace poměrně skoupá. V záznamu z roku 1885 je uvedena smrt dvou žáků, avšak bez dalších podrobností. Matriční kniha zemřelých dokládá, že se jednalo o sourozence Antonína a Marii Divišových z Petrovic čp 1. Zemřely pouhý měsíc po sobě, sedmiletý Antonín v březnu na katar střev a jeho desetiletá sestra Marie v dubnu na zápal plic. Jednalo se o děti Antonína Divíše. Podobně smutný osud potkal i rodinu Václava Poláčka z čp 21 z Malé Turné v letech 1881 a 1883. Syn František zemřel ve věku 11 let a dcera Josefa

v 10 letech, ona na tuberkulózu. Příčinou smrti ostatních dětí byla většinou spála, souchotiny nebo zápal mozku či tuberkulóza. Devítiletý Josef Špongr z Oseka se v roce 1886 utopil.

Tragická událost potkala rodinu žáka školy Václava Váchy z Brus 26. září 1924. Ten se účastnil lovu ryb na rybníce v Brusích. Poté, co rybáři z vody vylovili ruční granát, který položili na břeh, zvědavost mu nedala a jal si s ním hrát a prohlížet si ho. Granát však upadl na kámen a velmi těžce ho poranil. Zemřel druhý den. Rodiče tak museli oplakat smrt svého jediného dítěte. O 9 let později je ve školní kronice zaznamenána smrt žáka Josefa Mráze z Oseka. Smrt se jistě nevyhnula ani dalším jemnickým žákům v pozdějších letech, matriční záznamy jsou však prozatím nepřístupné.

Místní školní rada se snažila všemožně přispívat k tomu, aby děti dobře prospívaly a měly správné stravovací návyky. Téměř od počátku existence školy byla podporována chudá školní mládež. V prosinci 1902 školní rada rozhodla o zřízení „polévkového ústavu“. Tato pomoc měla zajistit alespoň jedno teplé jídlo denně i žákům z nemajetných rodin. Na projekt významně přispěl Eduard Doubek, který daroval 50 korun a pozadu nezůstali ani řídící Vadlejš a další učitelé. V následujícím roce si pravidelné porce polévek vychutnávalo 36 dětí a vaření obstarával sám předseda MŠR. O rok později již tento úkol nesl na svých bedrech nájemce hořejšího hostince Augustin Vastl, který si účtoval 8 korun za porci. O dalších 5 let později připadla tato povinnost hostinskému Kostohryzovi a částka za polévku se zvýšila na 11 korun. V roce 1910 byl vydražitelem služby Josef Braun.

Z hlediska zdraví jak fyzického, tak i duševního se černým písmem, stejně jako všude na světě, zapsal rok 1918. Tehdy se světem plížila smrt v podobě nákazy španělskou chřipkou. Nevyhnula se ani Jemnicím a okolním vsím. Po celý podzim se s tímto onemocněním potýkal celý kraj. Nemoc byla lékaři uznána plicním morem a kronika zaznamenává, že „všichni najednou onemocněli“. Hospodářství zůstala ležet ladem, lékařské pomoci ani léků se nedostávalo a v okolních obcích zvonil umíráček i pětkrát nebo šestkrát denně. Cena rakve se vyšplhala až k 200 korunám. Lidé rezignovali a školní kronika tuto etapu zakončuje prostým tvrzením „všichni umřeme“. Bůh však dal, že Jemnice vyvázly lépe než okolní obce. Zaplatil zde životem pouze jeden člověk, voják Josef Blažek. Brzy se zabýsklo na lepší časy a život v obcích se dostával v rámci možností do starých kolejí.

Postupem času se i do jemnické školy šířila osvěta ve zdravotnictví. V roce 1933 započala akce pro potírání strumy (zduření štítné žlázy). Školu navštívil lékař Dlabák z Radomyšle a zjistil příznaky tohoto onemocnění u jedenácti dětí. Od té doby byly ve škole vždy v sobotu podávány jodové tablety. V roce 1938 je zaznamenáno hromadné očkování proti záškrtu a o rok později byly děti dokonce pojištěny proti úrazu. V následujícím roce byly všechny děti očkovány proti neštovicím a většina z nich také proti záškrtu. V prosinci roku 1943 byla zřízena stravovací komise a ve škole se stravovalo 61 žáků. Tedy ne přímo ve škole, polévka se opět vařila v hostinci u pana Kostohryze. V roce 1949 se objevuje ve školních zápisech postava paní Strakové, která začala pro děti vařit. Žáci nedostávali jen polévku, ale také pečivo, čaj nebo sýry. Paní Straková bydlela v přikrčeném domku naproti škole. Domek již byl srovnán se zemí, ale vzpomínky na paní Strakovou zůstávají. Doprovázena svou kozou se stala jednou z postav vísky v té době. Tehdy začaly děti absolvovat také vyšetření chrupu a rozdávaly se jim vitamíny. Nedobré výsledky přineslo hromadné rentgenování plic – jen 3 žáci byly zcela zdraví, ostatním byl diagnostikován nějaký defekt na prsou. V 50. letech se již naplno rozjelo i očkování proti neštovicím, záškrtu, obrně i tetanu. Důraz se stále více kladl na hygienické návyky dětí a probíhaly například kontroly čistoty hlavy. Na přelomu let 69/70 se na zdraví dětí podepsal nedostatek paliva. Tepla se nedostávalo a kvůli tomu a chřipce, která se u dětí v důsledku toho objevila, byly zimní prázdniny prodlouženy až do 18. ledna.

Školní rok 1964/65, 2. třída

Vpředu zleva: Milan Bláha, Jiřina Lebedová, Jaroslava Mrkvíčková

Prostřední řada zleva: František Sup, Václav Kovář, Petr Bašta

Zadní řada zleva: Jaroslava Kulíková, Marie Kurešová, Marie Vlková

Cesty žáků ke kultuře a dramatická výchova

Vrch Dubovec se stal místem konání nejrůznějších oslav a setkání. Sem chodily děti hrát hry a sportovat. Díky škole, potažmo aktivním učitelům, však bylo dětem umožněno poznávat i vzdálenější místa. Zatímco v 19. století a v prvních desetiletích dvacátého musely dojít většinou po svých, v pozdějších letech se vozily na valníku traktoru nebo autobusem. V roce 1924 se svými učiteli podnikly pěší výlet do Sudoměře k pomníku Jana Žižky. Tehdy se vzpomínalo 500 let výročí jeho úmrtí a sešli se tam žáci ze škol z celého okolí. Ti jemničtí zpívali „Kdo jste boží bojovníci“...a dokonce trojhlasně. Nejčastějšími cíli výletů byly Strakonice, Hluboká, Blatná, Písek nebo Zvíkov a Orlík. V roce 1934 se opět konala jedna z mnoha slavností na vrchu Dubovci. Hrál tam kapela pana Mrkvičky a diváci mohli zhlédnout na 50 různých výstupů. Ačkoliv se jednalo o školní akce, vždy se sešli lidé i z okolí. Škola byla centrem kultury, sídlila v ní i místní knihovna a učitelé se velmi aktivně zapojovali do kulturního dění celé obce.

Památná a pro všechny jistě velmi zábavná byla divadelní představení. Těch žáci sehráli během let nepočítaně. Nastudovali hry jako např. Lesní žínka, Sůl nad zlato, v roce 1927 nacvičili hru s názvem Pro tatíčka Masaryka pod vedením paní učitelky Hlinkové. Dětská představení se prolínala s těmi, které hráli dospělí. Na oslavu prvního prezidenta v roce 1932 byla sehraána hra Černé jezero, kterou nacvičil Jaroslav Pítra, velitel sboru jemnických dobrovolných hasičů. O týden později pořádaly školní děti pohádku o nešťastném ševci – Bláha Švik. V roce 1930 byl ustanoven místní osvětový sbor, který v hospodě u Kostohryzů představil hru Ty nešťastné pátky. 6. března 1932 na oslavu narozenin Masaryka děti sehrály hru Maruška a 12 měsíců, při jejímž nácviku měli hlavní úlohu František Novotný a již zmiňovaný Jaroslav Pítra. Za výnos z představení se tehdy koupily školní pomůcky. Ve 30. letech ještě děti sehrály hry Kocourkovští mudrlanti, Princezna Pampeliška, v roce 1950 u Kostohryzů hru Uloupený vynález. O dva roky později se děti účastnily prvomájových oslav ve Strakonicih a tam se také na konci května uskutečnila spartakiáda. Jemničtí žáci však neměli podmínky pro nácvik, a tak se akce zúčastnili jen jako diváci. V tom samém roce děti nacvičily hru Sněhurka, zvířátka a sedm mužíků. V kronice je zaznamenán velmi dobrý výkon žákyně 5. ročníku Marie Baštové. „Hrála jsem Zlou královnu a můj tatínek tehdy vezl postýlky pro trpaslíky ze žňového útulku. Hru s námi nacvičila učitelka Michálková. Pamatuji si, že byla velmi trpělivá,“ vzpomíná na svůj herecký výkon Marie

Hoštičková (rozená Baštová). 8. května 1954 byl na programu Běh vítězství a uskutečnil se také památný výlet do Sudoměře. „Tento výlet se mi vryl do paměti. Na valník, který byl zapřažen za traktor Antonína Vorla, nám dali sedátka a my jsme vyrazili do Sudoměře. Pan učitel Břicháček nás pobízel do zpěvu. A my jsme zpívali tak, až se za námi lidé otáčeli,“ vzpomíná Marie Hoštičková z Oseka (školu navštěvovala v letech 1952-57). Při vánočních besídkách děti dostávaly výslužku, která obsahovala např. datle, jablka, cukroví nebo hrozinky. 18. 5. 1958 byla sehraána pohádka Šípková Růženka, již v Oseku. Následujícího roku se uskutečnila velká společenská akce na MDŽ. Akce se zúčastnilo 55 lidí a žák Eduard Hoštička tehdy zahrál na chromatickou harmoniku. 1. ledna 1960 byla zastavena činnost putovních kin, filmy začaly být promítány ve stálém sále v Oseku.

V 60. letech se děti mohly podívat již dále než „za humna“. Mohly se vydat ke Slapské a Štěchovické přehradě, do Prahy, Bechyně, Soběslavi, Jindřichova Hradce, na Hlubokou, do Krumlova nebo na Lipno, kde se projely na motorové lodi. V roce 1971 se vypravily na výlet do Prahy, kde mohly vidět na vlastní oči přístroje, které používali sovětští kosmonauti k letům do vesmíru, např. obrovskou raketu Lunochod. Pravidelně byly pořádány oslavy na 1. máje a na den dětí.

Rozmary počasí a jejich vliv na život v obci

Život na vsi, kde bylo obživou většiny obyvatel zemědělství, byl velkou měrou v rukách mocné přírody a jejích rozmarů. I jemničtí jí byli zcela oddáni a spoléhali na její shovívavost. Ta jim však ne vždy byla prokázána. V roce 1903 přišla tuhá zima a potom pro změnu sucha a vedra. V létě zažili jemničtí krupobití, při kterém „padaly kusy ledu“. V květnu 1919 v 5 hodin odpoledne udeřil blesk do stavení Jana Kostohryza. Usmrtil dvě mladé krávy, poškodil všechny stroje a po obci se potom sbíraly milodary. 8. srpna 1922 v 10 hodin večer přišla bouře provázena vichrem a kroupami, kterou nikdo nepamatoval. Na hrázi byly tehdy zlomeny 3 topoly o šířce 90 cm. Snad ještě silnější bouře a následné záplavy přišly v roce 1926. Školní kronika opět uvádí, že „nebylo pamětníka“. Rok 1928 se vepsal do dějin jako ten, ve kterém uhodily tuhé mrazy. Teploměr tehdy klesl až ke 27 stupňům pod nulou. O 5 let později přišlo pro změnu velké sucho. Studny byly tehdy téměř prázdné, v té před školou nebyla voda vůbec žádná. Pro dobytek se donášela voda z větrového mlýna a na vaření se čerpala ze studny na cestě k Oseku. Škody páchaly také

požáry. Stavení pana Brauna hořelo v roce 1934. Shořela tehdy polovina střechy a požár se podařilo uhasit. V tom samém roce lehla popelem stodola předsedy školní rady Karla Vláška. V roce 1935 se cena obilí zvedla o sto procent v důsledku velkého sucha, zato cena dobytka naopak značně poklesla.

Lucie Mrkvičková

Zdroje: J., Vačkářová: Kronika
Školní kroniky – dvě knihy
www.digi-ceskearchivy.cz

Další vzpomínky pamětníků

Božena Kovářová (roz. Hájková): „Při příjezdu do Jemnic byl po levé straně rybník. Jednou v zimě, když jsme tudy šly se Zdenou Lebedovou, nás na něj kluci nalákali. Led pod námi praskl a my jsme byli všichni celí promáčení. Utíkala jsem domů, co mi síly stačily. Věděla jsem, že doma bude zle.“

Marie Pokorná (roz. Vlková): „Pamatuji si, že náboženství vyučoval farář Lukáš. Jezdil na „tříkolce“, vlastně takové motorce s plachtou, kterou vždy parkoval před školou. Byl to tehdy už pán v letech a v hodinách občas podřimoval.“

Pavel Mrkvička st.: „Jednou jsme nasbírali kaštiny a dali je do kamen. Za chvíli se školou ozývaly rány jako z děla a Břicháček nám tehdy právem vynadal.“

Marie Pokorná (roz. Vlková): „Samozřejmě se pořádaly besídky pro rodiče. Dodnes si pamatuji, jak jsem při jedné z nich recitovala básně, děti stály kolem mě a držely kopretiny. Byla jsem tehdy jediná z první třídy.“

Osečtí dobrovolní hasiči se chtějí účastnit soutěže veteránů i letos

Myslíte, že veterán patří do starého železa? To se mýlíte. Ti naši osečtí se totiž v loňském roce zapojili do série soutěží v hasičském sportu pro jedince starší 40 let. Tak jako i ostatním sportovním aktivitám, situace nepřála ani pořádání hasičských soutěží, a tak si naši borci část sezóny mohli o taktice, rychlosti a co nejpřesnějším namíření hadice vyprávět jen u püllitru piva...a ještě ke všemu lahového a každý sám. „V loňském roce jsme se zúčastnili sedmi pohárových soutěží z deseti. Jako nováček v této kategorii jsme obsadili 4. místo v okrese. Pravidla veteránů jsou muži nad 40 let, což klukům všem už bylo. Pořídili jsme si na soutěže za přispění obce lepší sportovní mašinu, se kterou jsme konkurence schopní. Na další soutěže, které budou snad v červenci a srpnu, se těšíme,“ říká Jindřich Babor, velitel oseckých dobrovolných hasičů. Klíčem k úspěchu může být také fakt, že

členové sportovního týmu jsou hasičskému sportu věrní a nezkazí žádnou legraci ani při konání nejrůznějších společenských akcí. „Naše družstvo je stejné, jako když jsme jezdili na soutěže za muže, jen o 20 let starší. Je složené z těchto členů: Jindřich Babor, Jiří Joun, Josef Šindelář, Miroslav Brejcha, Michal Formánek, Ivan Rác a Marek Brejcha. Jezdili s námi ještě Petr Kozohorský a Albín Korvas. Máme dobrou partu a o tom to je,“ pochvaluje si Jindřich Babor.

Jarní měsíce jsou typické nejrůznějšími úklidovými akcemi, ve kterých SDH Osek hraje důležitou roli. „Svoz elektrického odpadu se určitě uskuteční i letos. Bude se konat opět na začátku června jako každý rok. Lidé mohou vynést před dům veškeré elektro kromě bojlerů,“ upřesňuje Jindřich Babor. V současné době se nemohou konat ani výroční či výborové schůze. Vše se vyřizuje telefonicky, a tak je otázkou, jak to bude letos vypadat s pietní akcí pokládání věnců k pomníku padlým. „Tato pietní akce se samozřejmě uskuteční. Jen záleží na tom, co bude povoleno a v jakém počtu se budou moci hasiči i diváci zúčastnit.“

Jindřich Babor, Lucie Mrkvičková

Jako před dvaceti lety! Fotografie je pořízena na soutěži v Přeštovicích, kde družstvo vybojovalo druhé místo.

Horní řada zleva: Josef Šindelář st., Michal Formánek, Jiří Joun, Jindřich Babor, Karel Sládek st.

Dolní řada zleva: Ivan Rác, Miroslav Brejcha, Josef Šindelář ml., Marek Brejcha

Jarní vzpomínání

Moje teta Marie Hlaváčová, nar. 1918, prožila svá dětská léta v Jemnicích. Takto vzpomínala, jak tehdy vesnické děti trávily jarní období.

„Byla jiná doba, než je teď. Do školy jsme chodili v mejšlákách, to bylo jako pantofle, ale zespodu bylo dřevo a nahoře kůže, punčochy hodně našité, aby byly teplé, to bylo pro zimu, v létě se chodilo naboso. To bylo, že zima byla brzy, v listopadu napadl sníh a držel, až přišlo jaro. Jaro bylo pro nás lepší, že jsme mohli si hrát kuličky a fazole. Šli jsme k potoku, pletli věnce a

posílali je po vodě. Taky jsme museli pást zjara housátka. Já musela chodit na kopřivy pro housátka, bývalo jich 20. Ta se nechovala na jídlo, ta se prodala. Byla nouze, že si lidé nemohli koupit, co potřebovali. Jak jsme chodili chudě oblečení, ale byli jsme nenároční, k dnešní době se to nedá přirovnat.“

Teta mi napsala i modlitbičku, kterou si pamatovala z dětství:

„Chodili jsme v neděli do kostela do Radomyšle a to vždy dědoušek šel s námi. Byl moc zbožný, naučil nás modlit, já ještě nyní se ty modlitbičky modlím. Já ti je napíši:

*Šel Pán Kristus do zahrady
počítat své drahé rány,
přišel k němu svatý Petr, svatý Tomáš.
Co tu Kriste, co tu děláš.
Počítám své drahé rány.
co mě Židi dali*

*Jednu do pravé ruky,
druhou do levé ruky,
třetí do pravé nohy,
čtvrtou do levé nohy.
a pátou trnovou korunu na hlavu vrazili.
Kdo se tu modlitbičku třikrát denně pomodlí,
Ten tři dušičky vysvobodí.
Jednu mateřskou, druhou otcovskou a třetí svou,
ten má do nebe cestičku otevřenou.
Svatá Máří Majdalena Ježíškovi nohy myla,
drahou mastí je mazala, vláskami je utírala.*

*Kdo se tu modlitbičku třikrát denně pomodlí, ten
tři dušičky vysvobodí, jednu svou, druhou
mateřskou, třetí otcovskou, cestičku do nebe má
otevřenou.*

*Rádi jsme chodili do Radomyšle, vždy nám
rodiče dali nějakou korunku, abychom si koupili
trochu cukroví, zvlášť když byla pouť v červnu na
Jana Křtitele. To k nám vždy přišel dědoušek
z Hradiště a taky nám dal korunku na cukroví.
Dovedli jsme se z maličkostí radovat, to dnes už
není. Přišla jiná doba, vše změnila.“*

Přibližně o padesát let později jsem v Jemnicích vyrůstala já. Takto vzpomínám na Velikonoce u nás na vsi...

Když jsem byla malá, prožívala jsem venkovský život se vším, co k němu patřilo. Vzpomínám, jak jsme o Velikonocích koncem 60. let chodili koledovat ... Naše vesnice byla tehdy plná kluků o něco starších než já a já na to byla pyšná, že mne, mrně a ještě k tomu holku, brali s sebou na velikonoční koledování. Obešli jsme všechny sousedy, všude jsme dostali vajíčka. Čokoláda, bonbony a jiné cukrovinky, které se nadělují koledníkům dnes, se tehdy nedávaly. Běhali jsme po všech chalupách, bylo veselo a rámus

řehtaček se rozléhal po celé vesnici. Utkvěla mi v paměti zastávka v kapličky na návsi, to byl pro mne takový tajuplný zážitek, protože celý rok byla zavřená a dovnitř se nemohlo. Velikonoce byla jediná příležitost, kdy jsem se mohla podívat dovnitř. Vykoledovaná vajíčka jsme si nakonec rozdělili. Nemůžu zapomenout na babiččiny báječné voňavé mazance, říkala jim „bochánky“, žluťoučké z domácích vajec a plné rozinek. Tak dobré nikdo jiný neupeče. S jarem na vsi mám navzdýcky spojená i ochmýřená kachňátka a kuřátka, která se na jaře líhla, první sněženky na zahradě, fialky na stráních, blatouchy u potoka a modré podléšky v lese u hajnice.

Jitka Pavlíková (roz. Kozlíková)

Jemničtí hasiči

Sbor dobrovolných hasičů z Jemnic oslavil v loňském roce stotřicet let od pořízení obecní hasičské stříkačky a zároveň také kulaté výročí založení hasičského spolku. Chtěli bychom toto významné výročí připomenout a seznámit čtenáře s děním v našem sboru.

Malý pohled do vzdálené historie-

"Již v letech 1890 myšlenka pomáhati bližnímu ujímala se mezi obyvateli obce Jemnice a hledala se cesta, jakým způsobem prakticky tuto myšlenku využít. 12.11.1890 byla do vsi pořízena čtyřkolová ruční stříkačka od firmy R.A.Smekal Praha za obnos 615 zl. Hotově bylo složeno 315 zl. a zbylých 300 zl. na splátky. Stříkačku obsluhovali zdejší občané, kteří již měli s obsluhou stříkaček zkušenosti. Tehdejší učitelský sbor, spolu se starostou obce, všemožně se starali o to, aby v obci byl zřízen samostatný sbor dobrovolných hasičů. Na základě toho byla svolána schůze zdejšího občanstva a vysvětlena byla důležitost spolku hasičského, k němuž ihned se zapsalo 29 činných a 11 přispívajících členů, kteří současně složili po 10 kr. na běžné výdaje. Po té vypracovány stanovy, předloženy obecnímu úřadu a následně odevzdány k vysokému c.k. místodržitelství, kteréž stanovy dne 29.4.1895 potvrdilo pod č.j.49781. Tím stává se spolek právoplatným hasičským sborem. Ihned po první valné hromadě a výborové schůzi nasadili zvolení funkcionáři veškeré svoje síly k tomu, aby sbor, který se úplně bez finančních prostředků zřídil, byl vstrojen a vyzbrojen, jak se na hasičský spolek patří..."

Sbory hasičské byly zřizovány ve větších obcích s větším počtem obyvatelstva. Zamyslíme-li se nad tím, že sbor hasičů byl zřízen v naší obci, která čítá necelých 40 čísel s nepatrným počtem obyvatelstva, byla k tomu třeba jistě odvaha, určitý dar vytrvalosti a hodně touhy pomáhati druhým. Myslíme, že to byl jediný sbor na

Strakonickém okrese, snad i v celém kraji, který se ustavil v tak malé vesničce jako je naše, bez větší finanční podpory druhých a také jsme za to zakladatelům vděční..." (F.Konopka, 19.1.1936, výtah z pamětní knihy sboru).

Hasičský sbor z Jemnic má tedy dlouholetou tradici, která sahá až do dob císařepána.

Kromě různých jednotlivých historických dokumentů, zpráv a zápisů, dokládá sbor historii ze tří základních dochovaných dokumentů. Nejvýznamnější je „Kniha protokolů“, která je vedena od roku 1895 do roku 1953 a která obsahuje zápisy ze všech schůzí, seznamy členů sboru, seznamy požárů, u kterých naši hasiči zasahovali a další velmi zajímavé dobové informace z období mocnářství, světové války, první republiky, druhé války a z doby budování socialismu. Další historické zajímavosti jsou v „Pamětní knize“, která byla sepsána ve třicátých letech, a to na základě vyprávění pamětníků, písemné dokumentace a dokladů. Je to taková stručná kronika našeho sboru. No a dalším důležitým dokumentem je velmi podrobná „Školní kronika“, ve které lze dohledat různé zajímavé informace, fakta a události. Například záznam z roku 1892 o stavbě původní hasičské zbrojnice, která byla vystavěna na návsí z materiálu rozebrané zídky školní zahrádky.

Stříkačka od firmy R. A. Smékal byla pořízena v roce 1890. Její renovace proběhla v roce 2019

V historických dokumentech se najdou i úsměvné zápisy.

Veselý je hned třeba zápis o druhém zásahu při požáru: *“Dne 6. listopadu 1895 zúčastnil se sbor požáru v Přestovicích, při kterém došlo ke konfliktu s velitelem sboru Štěkenského. Zdejší sbor byl již u požáru hodinu, zcela správně a obětavě byla učiněna opatření, když přišel velitel sboru Štěkenského a neoprávněně ujímal se velení”* (bývalo pravidlem, že zásahu velí velitel té jednotky, která je u ohně první).

Nebo zápis ze dne 28.3.1928: *„Svolána schůze za účelem sestavení ženského odboru, k němuž s ochotou přihlásila se většina Jemnických dívek, aby podpořily a usnadnily práci mužstvu. Při*

vstupu do sboru slibují všechny, že budou s láskou plnit všechny povinnosti...”

Kromě ochrany majetku bývala také v náplni činnosti vesnických hasičských sborů i spolková a společenská aktivita, tak jak to bývalo běžné v dobách, kdy ještě neexistovala televize a internet. Náš sbor byl v minulosti věhlasný svými kulturními akcemi. Významným přínosem do spolkové kasy bylo pořádání věnečků, hasičských soutěží a oslav. Jemničtí hasiči hráli i divadlo. A to velmi úspěšně a s velmi početnou návštěvností. Jen jedenkrát se nesetkali s pochopením: *„27.3.1932 sehrána byla operetka „Krajánku, vrať se“ s velice dobrým úspěchem. Tato hra byla opakována v Radomyšli. Návštěva na této veselé a velmi dobře provedené hře byla nanejvýš slabá, přestože jsme na tento zájezd byli pozváni funkcionáři Sokolu. Snad se cítili uražení tím, že ochotníci z tak malé vesničky přišli ukázat své umění do městečka...”*. Hasiči se nedali odradit a brzy byly nacvičeny nové premiéry. Zde jsou některé tituly: Černé jezero, Viktorka, Jidáš, Cikánův slib, Cikánova láska, Cikánova pomsta, Hřích lesního Křikavy, Život bez lásky a další. Divadla se hrála na plnohodnotných dřevěných jevištích s kulisami, většinou v romantické přírodě ve zdejších zahradách, anebo za špatného počasí v hostinci. Bylo by to pěkné kráčet ve stopách předků, ale doba se hodně změnila.

Dobrovolné obecní hasiče nahradily v jejich poslání postupem času profesionální hasičské jednotky a hlavně nastal velký odliv lidí z vesnic. Jen pro zajímavost, do jemnické školy bylo například v roce 1900 zapsáno neuvěřitelných 297 dětí a v roce 1930 ji navštěvuje 134 dětí... Dnes chybí aktivní mládež a přemluvit někoho v dnešní době, aby udělal něco navíc, je skoro nemožné. Ale s tím se potýká většina sborů dobrovolných hasičů. Některé sbory proto úplně zanikly. U nás hasiči fungují a sdružují se už stotřicet let. Je to způsobené zřejmě tou dlouhou tradicí a také tím, že to tady máme (díky obavám starých sedláků o svou úrodu) tak trochu v genech. A to je dobře.

Rádi se často setkáváme, pohovoříme o životě, o novinkách z oboru, o politice, absolvujeme odbornou přípravu, udržujeme a vylepšujeme techniku, výstroj a výzbroj. Jednou za rok se sejdem na výroční členské schůzi. Paradoxem je, že abychom mohli konat schůze v důstojných podmínkách, musíme požádat členy oseckého mysliveckého sdružení Bárovka, aby nám zapůjčili kulturní prostory jemnické hasičárny. Je to divné, ale hasiči nemají k dispozici hasičárnu.

Tahle situace se členům sboru dobrovolných hasičů z Jemnic samozřejmě nelíbí a nelíbí se to ani občanům z Jemnic, kteří ve velkém počtu podepsali žádost o navrácení hasičárny do

užívání místním hasičům. Celá tahle divná situace, kdy byla úřadem sepsána nájemní smlouva s myslivci (a to bez vědomí hasičů), nastala v minulých letech, za dřívějšího vedení obce. Samozřejmě, že Obec Osek, jako nabyvatel vlastnických práv k nemovitosti, může nakládat se "svým" majetkem, jak uzná za vhodné, ale při rozhodování by měl být dán důraz také na etickou a hlavně historickou stránku věci. Je přece naprosto logické, že hasičárna byla vystavěna pro potřeby hasičů. Doufáme, že současné vedení obce bude k zájmům hasičů z Jemnic více vstřícné. Paní starostka obce je také aktivní hasička, tak uvidíme. Prozatím je umožněno našemu hasičskému sboru využívat pro hasičské účely pouze část prostorů garáže, ve které je ovšem ve větší části uskladněno zásahové vozidlo osecké jednotky.

Samotná oslava kulatin sboru musela být kvůli epidemiologické situaci zrušena. Snažili jsme se, aby oslavy proběhly důstojně a aby byly pěkné. My jsme vlastně s přípravou oslav začali v předstihu. Podařilo se nám zrekonstruovat do výstavního stavu naši historickou stříkačku z roku 1890, kterou jsme chtěli při oslavách představit veřejnosti. Chtěli bychom touto cestou poděkovat zastupitelstvu Obecního úřadu Osek za významnou finanční pomoc při rekonstrukci této stříkačky a také za dotační příspěvky na činnost sboru.

Samotné oslavy sboru jsme plánovali spojit se setkáním rodáků a přátel Jemnic. Vše mělo probíhat v červnu, posléze v náhradním podzimním termínu. Součástí oslav měla být okrsková soutěž v požárním sportu, výstava a předvedení hasičské techniky, vyznamenání členů sboru, hasičský průvod, mše, dětské atrakce, celodenní doprovodný kulturní a společenský program moderovaný Vráťou Měchurou a další aktivity, které k hasičským oslavám patří. Realizačnímu týmu se podařilo dát s velkým úsilím dohromady a zajistit opravdu pěknou akci. Škoda, že se tato akce nemohla konat.

No a jaké máme plány do budoucna?

Základní motivací každého správného hasiče je být připraven pomoci bližnímu. Budeme tedy i nadále rozvíjet naši připravenost k zabezpečení ochrany obyvatelstva a budeme se snažit, stejně jako ostatní sbory, vylepšovat hasičskou techniku, výbavu a výstroj. K dispozici máme zapůjčený hasičský automobil Avia a přenosnou motorovou stříkačku. Nově si náš sbor pořídil vlastní hasičský speciál, automobilovou cisternu Škoda CAS 25, kterou členové SDH neustále technicky vylepšují. Kromě standardního vybavení jsou na vozidle namontována i pokroková hasičská zařízení vlastní konstrukce, jako například dálkově ovládaná lafeta a jiné moderní vychytávky. Právě pořízení hasičské cisterny

významně oživilo aktivitu našeho sboru. Dospělí chlapi jsou stejní jako malí kluci, jen velikost hraček se mění.

Je naší snahou zachovat tradice našich předků. Do naší obce se stěhují noví občané, tak bychom byli rádi, kdyby se nám podařilo přesvědčit je k sympatiím k hasičům. K propagaci našeho sboru jsme se rozhodli vytvořit internetové stránky, kde je prezentován veřejnosti náš sbor. Na stránky se dá proklikat ze stránek Obecního úřadu a nebo zadat přímo www.sdhjemnice.webnode.cz.

Za SDH Jemnice
Eduard Hoštička ml., starosta
Jaroslav Lískovec

Nová kniha Petra Šulisty nese název Posbíráno nejen mezi rakvemi

Smuteční řečník má nelehký úkol. Přiblížit přítomným důležité události života zesnulého, vyzdvihnout jeho dobré vlastnosti a skrze slova poskytnout pozůstalým útěchu v několika okamžicích je jistě nesnadné. V takové chvíli rozdmýchaných emocí se mnohdy přihodí něco, co by nikdo nečekal. Pan Petr Šulista během své kariéry smutečního řečníka zakusil ledasco. Scénky a výjevy smutné i groteskní, politováníhodné i nutící k zamyšlení. Utlý výbor povídek v deskách barvy holubí šedi obsahuje 43 kratších či delších příběhů, které se skutečně staly...i když jména jsou smyšlená. Protože jeho kariéra v tomto oboru je téměř 50 let dlouhá, bylo jistě z čeho vybírat. „Poprvé jsem se ocitl ve smuteční obřadní síni jako recitátor na podzim roku 1974 v Protivíně. Smuteční obřad jsem uváděl básní. Zastoupil jsem tehdy jednu paní učitelku, která zde recitaci zajišťovala. Nějaký čas jsem se pak s kolegyní střídal. Po čase mě tamní smuteční řečnice požádala, zda bych ji nezastoupil. Nebránil jsem se. Na rozdíl od pouhé recitace, při svém prvním smutečním projevu jsem měl pořádnou trému. Ale nakonec vše dobře dopadlo a já se této profesi věnuji doposud. Ke každému poslednímu rozloučení přistupuji s respektem, neboť jde o akt, který nelze zopakovat a který se dotýká nejcitlivějších míst pozůstalých,“ říká Petr Šulista.

Ačkoliv je pohřeb v našich končinách záležitostí veskrze smutnou, občas se přihodí něco, co je úsměvné...nebo spíše tragikomické? V zimě na smuteční hosty čekají nástrahy v podobě náledí a pak se může i takový bubeník ze smuteční dechovky sjet po zadku dolů z kopce jako malý kluk. V blátě se, jak známo, velmi špatně našlapuje...tak špatně, že jeden ze smutečních hostů může spadnout do vyhloubané díry v zemi

za nebožtíkem. Včas rozpoznaná záměna jména zesnulého nutí člověka s úlevou si otřít čelo. „Na některých hřbitovech je k hrobům dosti obtížný přístup, najít vhodné místo k přednesu smutečního projevu, pak nebývá vůbec snadné“, dodává Petr Šulista. A tak se hledání místa, kde se řečník „usadí“, může stát složitou bojovou hrou.

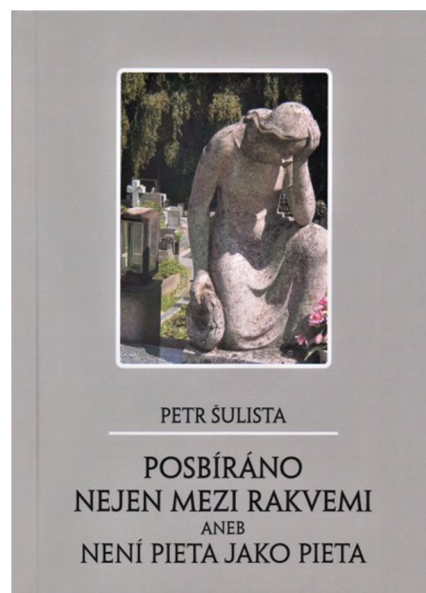
Poslední rozloučení dává prostor rodině i přátelům zesnulého naposledy důstojně zavzpomínat na společně prožité chvíle. Mnohdy se ale nedokáží domluvit ani členové nejužší rodiny. A nejen na tom, co má řečník pronést. V povídkách popisuje například příběh manžela, který nedovolil rodičům své manželky se naposledy rozloučit s dcerou, pro dvě rozhádané sestry museli dokonce sloužit dva různé smuteční obřady. Jak těžké je v takových chvílích zůstat profesionálem a nedat najevo svůj názor? „Při jednání s pozůstalými jsem již zažil ledasco. Snažím se vždy zachovat pietu, nedat se vyvést z míry a především požadovat od nich pouze informace týkající se zesnulého a smutečního obřadu.“

V několika povídkách se zabývá problematikou sebevraždy. Čtenáře zasáhne příběh všemi oblíbeného automechanika, který se pod tíhou výčitek chamtivé manželky a dcery jednoho rána oběsí na stromě u cesty nebo mladé matky dvou dětí, která se rozhodla vběhnout pod kola vlaku. Její tajemství, že trpěla nevyléčitelnou formou rakoviny, bylo odhaleno až při pitvě. „Nerad se loučím s někým, kdo dobrovolně ukončil svůj život. Pokaždé se dlouho zamýšlím nad důvody tohoto rozhodnutí. Život je dar, který nám byl dán a my bychom si ho měli vážit.“

Petr Šulista, Lucie Mrkvičková

Moudrá sova dodává:

Petr Šulista se narodil 9. 11. 1949 v Písku. Absolvoval na Pedagogické fakultě v Českých Budějovicích (český jazyk, hudební výchova) a Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy v Praze (speciální pedagogika). Po svých pracovních začátcích jako redaktor krajských novin působil jako učitel v dětském výchovném ústavu a velkou část svého života věnuje práci s lidmi s mentálním postižením. V oseckém DOZP pracoval jako ředitel a vychovatel a stále vede tamější hudební sесkupení Osečanka. V Oseku žil 30 let. Založil mezinárodní festival mentálně postižených hudebníků Salve Caritas – Salve Vita ve Strakonici a deset let byl spolureditelem. Od studentských let píše texty, především dětskou a milostnou poezii. Řada jeho textů byla zhudebněna a v posledních letech se zabývá také prózou.

Ukázka z knihy:

Sokol

Středeční dopoledne bylo pošmourné a uplakané. Ačkoliv byl srpen, venku to vypadalo spíše dušičkově. Pohled na hřbitov z obřadní síně působil tísnivě a zádušně. Zamračená obloha nevěstila brzkou změnu k lepšímu. Ochladilo se. Drobné kapky deště hnané větrem nepříjemně bičovaly skla oken.

Právě skončil smuteční obřad a obřadní síň osaměla. Lojza s Fandou vynesli zbylou vazbu a Fanda šel pro koště, neboť po věncích zůstalo na podlaze trochu jehličí. Vrátil se zpět a začal zametat. Vtom do obřadní síně vešel menší šedovlasý muž, pozdravil a hnal se k němu.

„Můžete mi půjčit to koště?“ zeptal se. Fanda na něho překvapeně pohlédl: „Koště?“

„Ano, koště, jenom na chvíli.“

Asi zametám špatně nebo jsem někde zapomněl nějaké smetí, říkal si Fanda v duchu a marně pátral po podlaze.

„Tak můžu?“ natáhl muž ruku po koštěti.

„No prosím, ale nechápu, k čemu ho potřebujete,“ podal mu Fanda žádanou věc.

Muž vzal koště, došel k lavičím a položil koště přes uličku na opěradla lavic v první řadě. Pak vykročil uličkou směrem k východu, u poslední řady lavic se zastavil, otočil, rozběhl a k Fandovu úžasu násadu koštěte přeskočil. Než stačil cokoliv říct, vybafl na něho: „Kolik myslíte, že mi je let?“

Fanda stál v němém údivu a nebyl schopen jediného slova. S tímhle se ještě nesetkal. Skákat ve smuteční obřadní síni mezi lavicemi, ten člověk nemůže být normální. Co tu vlastně dělá? Byl celý v černém, půjde asi o nějakého smutečního hosta, ale tohle. Z dlouhé řady úvah ho vyrušil opět jeho hlas: „Tak kolik myslíte, že mi je?“

Pohlédl na něho, byl štíhlý, příliš staře nevypadal: „No, kolik? Sedmdesát dva?“ řekl nejistě se strachem, aby ho neurazil. Jeho následná reakce byla stejně šokující jako jeho předchozí rok. Sáhl do náprsní kapsy saka, vytáhl občanská průkaz, otevřel ho na straně s datem narození a nadšeně a rozzářeně mu sděloval: „Osmdesát sedm, vidíte, osmdesát sedm! Co tomu říkáte? Já jsem totiž sokol, víte, sokol!“

Než stačil Fanda zareagovat, u vchodu do obřadní síně se objevila šedovlasá žena a už během chůze se hlasitě omlouvala: „Promiňte, prosím, je to blázen, všude se chlubí svojí kondicí, všude předvádí takovéto kousky, je mi to trapné, nezlobte se, prosím, on je strašně hrdý na to, co ještě dokáže a že je bývalý sokol.“

„Jaký bývalý, já jsem pořád sokolem, to jen ty to nedokážeš pochopit,“ osopil se na ženu.

„No dobře, dobře, ty můj sokolíku, ale tady jsme ve smuteční síni, tady není tělocvična.“

„Já vím, ale stejně jsem vás vyvedl z míry, co?“

Fanda musel uznat, že vyvedl, a pořádně. Jedno se mu ale upřít nedalo. Fyzicky byl na tom mnohem lépe, než on o více jak čtyřicet let mladší.

Jarní úklid

Jaro jako roční období, kdy se po zimním spánku příroda probouzí, protahuje a chystá se nás potěšit pestrými barvami i uklidňující zelenou, přímo vybízí k úklidům a očištěním všeho druhu. Sníh, který nedávno nadobro zmizel z mezí, polí, luk i struh u cesty, ukrýval velké množství odpadků různého původu. Protože příroda si s těmito předměty nedokáže sama poradit, je na nás, abychom jí pomohli. Obec Osek ve spolupráci se Svazem žen pořádá úklidovou akci, do které se můžete zapojit i vy. Jistě to není událost lokální. Podobné očištné výpravy do okolí organizují i další vesnice a města a v březnu byla dokonce pořádána akce celorepubliková. Nesla název Uklidme Česko, hlavním úklidovým dnem

byla sobota 27. března a v rámci ní bylo zaregistrováno již 1478 úklidů.

Jiří Čapek z Oseka se v březnu vydal také uklízet do okolí, aniž by o této celostátní akci věděl. „Často chodím a běhám po okolí a vadí mi množství odpadků, zejména plastu, okolo našich cest. Šel jsem s dětmi Sárinkou, Rosalinkou a Vojtou. Byli nadšení, zejména ze svačiny a odměny za námahu na konci. Poprvé jsme šli podél cesty na Radomyšl. Vzali jsme si tři velké pytle a naším cílem bylo dojít až do Radomyšle. Skončili jsme ale už u Miklasů, kousek za tratí. Pytle byly plné. Podruhé jsme šli po lní cestou z Oseka na Radomyšl, potom ke hřbitovu a podél lesa zpět do Oseka. Množství odpadků mě nemile překvapilo. Kdybych to věděl, vzal bych pytlů více,“ dodává s úsměvem Jiří.

Prvními statečnými, které pobídl plakát vylepený na vývěškách v Oseku i v osadách, byli Bohouš Pajdla se svou dvouletou vnučkou Emičkou. Tuto milou sehranou dvojku můžete na procházkách po okolí potkat velmi často. „Plánovali jsme to již dříve a říkali jsme si, co do přírody nepatří. Čekali jsme pouze na vhodné počasí. Pro začátek jsme zvolili silnici Osek – Petrovice a zpět. Měli jsme vyzkoušené, že to ujdeme a je tam poměrně malý provoz. Cestou do Petrovic jsme „brali“ obě krajnice a výsledek? Půl pytle všeho, co do přírody nepatří. To jsme roztřídili v Petrovicích do těch správných kontejnerů. Na zpáteční cestě jsme na levé krajnici našli ještě čtvrt pytle a ten skončil v tříděném odpadu v Oseku. To už ale bolely nožičky, i když v Petrovicích byla svačina a zkouška prolézaček. Množství odpadků nás ani nepřekvapilo. Již jsem to absolvoval jednou sólo a to byl pytel do Petrovic, pytel do Jemnic a další jsem naplnil na cestě k „hajnici“. Čtvrtý pytel se naplnil druhý den. Doufám, že odpadků teď už nebude tolik. V roce 1994 jsem byl v Norsku a tam nic podobného neexistuje. Když je vše uklizené, působí krajina potom úplně jinak.“ Tato dvojice dědečka a vnučky byla také první, která poslala fotografie do soutěže o ceny.

Pojďte se zapojit i vy. Vždyť prostředí, ve kterém žijeme, formuje i naše děti a jejich hodnoty.

Lucie Mrkvičková

Nabídka dětských letních táborů bude letos pestřejší

Montessori zahrada

V Montessori zahradě u rybníka Bašty děti již potřetí přivítá Michaela Medová se svou dcerou Magdalí a synem Matějem. V průběhu letošního léta se uskuteční pět příměstských táborů s pestrou tematikou. Vedle osvědčených dobrodružství, jako je týden v indiánském stylu nebo ten s názvem „Malý záchranář“, do programu zařadili tábor určený pro malé piráty, vodní víly nebo pro milovníky vesmíru. „Pirátský tábor bude plný vodních her a pokusů, prozkoumáme vodní říši rostlin a živočichů, postavíme si vor...naším hlavním úkolem bude zachránit mořskou pannu. Cesta do budoucnosti bude o fantazii, vyrobíme různé stroje a raketu, ve které se vydáme prozkoumat vesmír.

Zájem o tábory je už teď veliký. Uvidíme podle situace, uvažujeme o přidání dalších táborů,“ přibližuje jejich náplň Michaela. Rodinné centrum se sídlem v Radomyšli, které v loňském roce otevřeli, zeje, stejně jako ostatní školy, školky a dětská zařízení, prázdnotou. „Stýská se nám i dětem. Obzvláště teď, když začíná jaro a my nemůžeme chodit na výpravy po okolí. Tento týden jsme uskutečnili první online setkání

s dětmi. Všichni se už moc těšíme, až se uvidíme,“ dodává Michaela.

Více informací najdete na www.montessorizahrada.cz

Příměstské tábory v Montessori zahradě v Oseku 2021

1. Kouzelný svět - 12.-16.7.

Zahrajeme si na víly a skřítky, postavíme domečky z mechu a budeme se starat o zvířátka.

2. Indiáni - 19.-23.7.

Vyrobíme indiánské čelenky, zastřílíme z luky a vydáme se na cestu za pokladem.

3. Cesta do budoucnosti - 26.-30.7.

Sestrojíme si raketu a vypravíme se na poznávací cestu do vesmíru.

4. Piráti a vodní víly - 9.-13.8.

Postavíme vor, zachráníme mořskou pannu a získáme poklad.

5. Malý záchranář 2 - 16.-20.8.

Naučíme se základy 1. pomoci a budeme se zabývat ochranou přírody.

Tábor Pinebrook Town ve westernovém stylu

Děti, které rády čtou před spaním příběhy z divokého západu, mohou své fantazie přetavit ve skutečnost. Budou mít možnost strávit týden na louce u maloturenského mlýna v osadě Pinebrook Town. Prostor si již několik desetiletí pronajímá organizace Sokol Strakonice a sokolské tábory zde probíhají pravidelně. Malých dobrodruhů se ujme skupina vedoucích, kteří mají s vedením táborů dlouholeté zkušenosti. „Když jsem hledal prostor, kde by se mohl konat tábor, vzpomněl jsem si na svého bratra, který jezdil na tábory do Malé Turné. Tým našich vedoucích je složen z lidí, kteří umějí každý něco, ale perfektně se doplňují,“ říká Pavel Varnuška, policista, hudebník a bývalý učitel v jednom, hlavní vedoucí tábora. Co mají pro děti připravené? „Nemohu prozradit vše, ale děti se můžou těšit na výlet do westernového městečka s bohatým programem, střelbu i zvířata. No a co by to bylo za western, kdyby nebyly klobouky. Každé dítě si odveze svůj klobouk, který si navrhne a ozdobí. Jedná se o celotýdenní tábor. Podle mě je dobré, že se děti naučí více spoléhat samy na sebe. Mezi dětmi mohou vznikat skvělé kamarádké vztahy. Ta největší zábava začíná většinou večer. Rozděláme táborák, budeme hrát na kytaru a pozorovat hvězdy. Chystáme také noční hry, kdy dětské skupiny budou plnit nejrůznější úkoly. Klasickou stezku odvahy jsme před několika lety zrušili, protože děti se bály už jen toho názvu. V současné době je obsazena zhruba třetina míst. Věkový limit je od 8 do 15 let, vše je ale na domluvě a výjimky jsou možné.“

Lucie Mrkvičková

Sport

Rozhovor

Jaroslav Voříšek: „Když mi hráči volají o půlnoci, aby se mě zeptali, jak se mám, jsem šťastný.“

Trenér oseckého A týmu Jaroslav Voříšek postrádá kopanou stejně jako jeho svěřenci. Otec devítiletého Adama, učitel na základní škole a fotbalista tělem i duší má během nucené přestávky čas i na aktivity, které musejí v běžném režimu ustoupit do pozadí. Zhruba před měsícem napsal vtipnou báseň s koronavirovou tematikou, která se ihned stala hitem i ve vzdálenějším okolí. Jak se připravuje na okamžik, kdy opět uslyší hvízd píšťalky sudího a vyše své chráněnce bojovat o zisk důležitých bodů?

Je jasné, že nutná covidová přestávka je pro trenéry, hráče i fanoušky velmi nemilá. Jak moc se změnil život Vám osobně? Otočil se zcela vzhůru nohama v oblasti práce i trávení volného času?

Musím říci, že jako hráč ani jako trenér jsem nikdy takovou pauzu nezažil. Coby hráči se mi díky bohu vyhýbala vážná zranění a v trenérské praxi jsem také mezi jednotlivými angažmá neměl větší přestávku. Je to zvláštní doba. Virus, restriktce,

omezení, zákazy, vyhlášky a já nevím, co ještě, všechno zasáhlo naše životy, soukromí, práci, koníčky, volný čas. Jako učitel a navíc tělocvikář vidím, jak dětem chybí pravidelný režim ve škole, spolužáci ve třídě, výhra v házené, dlouhý odpal při baseballu, fronta na obědě, lumpárna na chodbě o přestávce... Nemusím ani říkat, jak mně chybí každodenní kontakt se žáky na tělocviku nebo s fotbalovými svěřenci na tréninku. Přece jen něco pozitivního mi tato doba přinesla. Měl jsem více volného času na devítiletého syna Adama. Najednou bylo více kola, přírody, bruslení a paradoxně i individuálních tréninků s ním na blatenské umělce. A já si uvědomil, že se dá žít i bez fotbalu, jen škoda, k mé smůle, že nejsem domácí kutil. Co já bych toho udělal...

Před nucenou pauzou si osecké "áčko" vedlo velmi dobře. Co bylo důvodem vašich dobrých výkonů a bude podle Vás možné na ně stejně dobře po pauze navázat?

V minulých letech jsme se v Oseku potýkali s velmi úzkým kádrem. Odešli nebo skončili kvalitní hráči. Nějakou dobu trvalo vychovat nové hráče k obrazu svému, přesvědčit jiné, že stojí za to hrát v Oseku, že se třeba těší na trénink, dokážou si ze sebe udělat srandu, uvědomit si, že mají kolem sebe obětavé lidi, kteří se o ně často starají jako o malé děti. Na podzim jsme měli větší kvalitu, zvýšila se konkurence. Doufám, že zůstaneme pohromadě a nebránil bych se nějakému posílení.

Jak funguje duo bratrů Říských? Znáte ze své kariéry hráče i trenéra ještě jiná bratrská dua, kterým se spolu dařilo?

Co se týká bratří Říských, znám je už ze základky. Jakub roli snajpra potvrzuje několik sezón. S Davidem tvoří výbornou útočnou dvojku. David si v minulých ročnících prošel drobnými zdravotními problémy, nyní je už fit a jsem přesvědčen, že pokud si při hře vyjdou vstříc, budou ještě nebezpečnější. Jinak v Blatné jsem trénoval a hrál s bratry Bulkovými nebo nějakou dobu jsem hrál se svým bratrem Marcelem.

Jak moc podle vás klesne úroveň všech soutěží po tak dlouhém výpadku?

To je na dlouhý rozbor. V současnosti, kdy se nemůže na jakákoli sportoviště, je to pouze individuální věc každého z nás, jak naloží s volným časem, kolik věnuje své kondici. Tady budou velké rozdíly, ale vzhledem k tomu, že fotbal je kolektivní sport, mnozí hráči to dokážou trochu maskovat. Horší to bude s citem pro míč, přesností, zpracováním. Možná to budou úsměvné grotesky, takže se diváci pobaví. Mějte

s nimi trpělivost. I já budu muset ledacos překousnout.

Máte už připravenou taktiku, jak dostat osecké hráče co nejrychleji zpět do formy?

Mám. Chce to dlouhý bič a nějaký ostrý kopeček blízko areálu. Ale myslím, že na začátek bude stačit dobře připravené tréninkové hřiště s množstvím pomůcek.

Mají teď hráči nějakou individuální přípravu? Může taková příprava vůbec fungovat? Fotbal je především o týmové hře...

Naši hráči jsou amatéři. Každý ví, kde ho tlačí bota a podle svého svědomí k tomu přistupuje. Nemusím zdůrazňovat, že v přístupu jsou obrovské rozdíly. Ono se to také hned pozná, na to nemusí mít trenér profi licenci. A taky své ovečky už trochu znám. Kdo ví, třeba mě někteří mile překvapí.

Jak často s hráči komunikujete a jaká z jejich zpráv nebo reakcí vás během pauzy nejvíce pobavila a možná vlila nový optimismus do žil?

Je zase dobré si od sebe odpočinout. S podivem se dokonce na hráče těším. Několikrát jsem jim napsal něco vtipného, abych se lehce připomněl. Žádné dávky, časy, intervaly, nic takového. Naposledy jsem lehce zabásl a bylo z toho povytržení v okrese. A co mi vlije optimismus do žil? Třeba to, když mi zazvoní o půlnoci telefon a starostliví hráči se mi ptají, jak se mám...V té chvíli báječně!

V areálu hřiště probíhají úpravy...obec dokončila rekonstrukci venkovních toalet a TJ začíná se stavbou domku pro venkovní občerstvení. Může to přilákat nové diváky?

Je tu jaro, pažit se zazelená, voňavé toalety, nová pergola s občerstvením, fungl nové dresy, fazona jako fík (teda doufám). Je tohle snad málo jako pozvánka na fotbálek? Tak vás prosím, připravte včas své zahrádky, ostříhejte stromy, uklidte po zimě, ať nezaspíte úvodní hvizd!

A jako bonus přikládám pár veršů:

**Na návsi nám rozhlas hlásí,
pivo v sudech opět zraje.
Mnozí z nás teď žízeň hasí,
v Oseku se znovu hraje.**

**Když je volno moji milí,
teď můžete randit.
A jak fouknou do píšťaly,
pospěšte nám fandit!**

**Je tu jaro, slunko hřeje,
přijdou nové lásky.
Ríský to zas trefil vedle,
naskočí mi vrásky.**

**A když zrovna ta hra není
podle mého gusta,
posadím se do pergoly,
pivo dám a buřta.**

60 let kopané v Oseku – seriál

Památné fotbalové momentky

V Oseku se kope fotbal již 60 let. Oddíl byl založen v roce 1960, první zápasy se odehrály na jaře roku 1961. Fanfáry v loňském roce bohužel nezněly, plánované oslavy výročí musely být zrušeny. Minulá desetiletí kopané byla plná zvratů, napínavých zápasů, jmen, na které nelze zapomenout i veselých oslav a momentů. Abychom si tyto okamžiky připomněly, v každém vydání zpravodaje představíme jednu fotografii. A protože dámy mají přednost...

Rok 1993. To bylo tehdy, když přijela pouť. Kamarádky, manželky, sestry a dcery hráčů sestavily tým a vyzvaly své mužské protějšky k boji. „Tehdy to bylo poprvé a naposledy v téhle sestavě. Vyhrály jsme...ale za pomoci nejrozumnějších lidí,“ vzpomíná Šárka Vávrová. „Byla to velká legrace, ten den jsme si všechny náramně užily. Na hřišti jsme měly dokonce i matraci, abychom mohly odpočívat,“ dodává Eva Baloušková. „Bylo mi tehdy teprve 16 let a myslím, že jsem hrála v obraně,“ vzpomíná Petra Příbová (provdaná Nováková).

Zcela dole s míčem: Milena Mrkvičková
Dolní řada zleva: Anna Sládková, Petra Příbová, Hana Rebeková, Zdeňka Příbová
Horní řada zleva: Eva Baloušková, Jana Prokešová, Blanka Blahníková, čtvrtá zprava Šárka Vávrová, vedle ní vpravo Jaroslava Koutská, Milena Červenková (jména dvou dam se nepodařilo dohledat)

Jubilanti

Leden

Šafářová Jana, Jemnice, 80 let
Strnadová Marie, Jemnice, 70 let

Únor

Kohout Josef, Malá Turná, 88 let
Kolářová Marie, Malá Turná, 75 let,

Březen

Kovář Václav, Osek, 89 let
Kolář Jiří, Malá Turná, 75 let

Všem oslavencům srdečně gratulujeme!

Přistěhovaní: 4

Narození: 3

Odstěhovaní: 3

Zemřelí: 1

K 31. 3. činí celkový počet obyvatel všech vesnic **635.**

Narodili se

Arthur Papp, Osek, 21. 1. 2021

Viktor Barborka, Osek, 11. 2. 2021

Adéla Tomanová, Osek, 27. 2. 2021

Opustili nás

Miloslav Kinkor, Osek, 74 let (24. 2. 1947 – 27. 3. 2021)

Pan Miloslav Kinkor působil v čele obce Osek jako starosta 24 let (1990-2014). Díky jeho smělým nápadům, velkému odhodlání a dobře načasovaným rozhodnutím se v Oseku i osadách hojně stavělo, modernizovalo a zlepšovala se životní úroveň. Možná jste ho znali téměř celý život, možná jste ho jen občas zahlédli na procházce se svým psem Mikym. Jménem starostky obce i všech zastupitelů vyjadřujeme rodině upřímnou soustrast.

Plánované kulturní akce

30. 4.

Pálení čarodějnic a stavění máje

Není jisté, zda se tato tradiční akce, kterou každoročně pořádá Český svaz žen, bude moci uskutečnit. Pro více informací sledujte vývěsky.

7. 5.

Pokládání věnců k pomníku padlých

Setkání hasičských sborů z Oseka a okolí za účelem uctění padlých hrdinů ve válce. Informace o tom, kolik členů sboru se bude moci zúčastnit a zda bude moci být přizvána širší veřejnost, budou včas zveřejněny.

Květen/červen

Pohádkový les

Les Hájek opět ožije rejem pohádkových postav. Na malé návštěvníky budou čekat hádanky, úkoly a sladké odměny. Datum konání bude upřesněn.

Červen

Svoz vysloužilých elektrospotřebičů

Členové SDH Osek budou opět svážet nepotřebné spotřebiče, které můžete postavit před dům.

Červen

Sběrný den

Do Oseka i všech okolních osad bude přistaven kontejner. Harmonogram bude upřesněn.

Doplnění informací k rozhovoru s Janou Horvátovou o činnosti CZP JK – Jihočeského centra OZP a seniory:

Adresa centra: Stavbařů 213

Telefonní kontakt: 724 707 312

Všem, kteří přispěli do tohoto vydání Moudré sovy, patří veliký dík.

Chcete rozšířit naše řady přispěvatelů? Máte zajímavé nápady na články? Píšete povídky, pohádky, fejetony nebo básně? Své příspěvky a připomínky posílejte na adresu lucie.mrkvickova@seznam.cz. Děkujeme!